

Dariusz Adamski, *Prawo do informacji o działaniach władz publicznych Unii Europejskiej*, Seria Monografie Prawnicze, Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2011.

Publikacja dotyczy problematyki, która do tej pory nie była przedmiotem szerszego omówienia w literaturze polskiej. Autor koncentruje swoje rozważania na zakresie informacji, do których ujawnienia zobowiązane są organy i instytucje Unii Europejskiej. Ponadto opisuje sposób wnioskowania o dokumenty urzędowe i tryb rozpatrywania

wniosków, a także omawia przesłanki, na których władze Unii Europejskiej mogą się oprzeć, odmawiając ujawnienia informacji. Wskazuje również na politykę i trendy w zakresie przejrzystości działania organów Unii Europejskiej. Rozważania autora podzielone zostały na pięć rozdziałów. Rozdział pierwszy wyjaśnia podstawowe kwestie terminologiczne, określa aksjologię prawa dostępu do informacji o władzach publicznych Unii Europejskiej. Następnie omawia genezę i ewolucję tego prawa oraz ustala miejsce, jakie ono zajmuje w systemie prawa Unii Europejskiej. Rozdział drugi opisuje mechanizmy udzielania dostępu do informacji. Kwestią szczególnie wyeksponowaną przez autora jest system wyjątków od prawa do informacji. Kwestii tej poświęcone zostały dwa kolejne rozdziały – trzeci i czwarty. Przedstawiono w nich wyjątki od prawa dostępu do informacji zarówno o charakterze obligatoryjnym, jak i fakultatywnym. Rozdział piąty natomiast wskazuje na najnowsze inicjatywy, trendy i procesy uzupełniające zagadnienie poruszone w monografii.

Dostęp do informacji publicznej jest podstawą dla współczesnej demokracji i społeczeństwa obywatelskiego. Stwierdzenie to dotyczy także Unii Europejskiej. Jednakże można również wskazać na symptomy odwrotne. Zwłaszcza Komisja Europejska stara się z jednej strony uchodzić za instytucję otwartą, z drugiej zaś – widać jej wstrzemięźliwość wobec ujawniania szczegółów jej funkcjonowania, co opisuje autor. Trend regresywny w ewolucji prawa do informacji o działaniach władz publicznych Unii Europejskiej obserwowalny jest również w rozstrzygnięciach Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości, które przytacza autor. Najbardziej zaś prawdopodobnym źródłem postępu w zakresie rozszerzania sfery przejrzystości staje się, według autora, orzecznictwo Trybunału w Strasburgu.